

A LA RATLLA D'ISIL, EN LLUNYANIA DE SEGLES

A J. Romeu Figueres

Que ara sí, ara no el cel s'escrostoni lentament, com els sostres tocant a terrat quan la humitat s'hi escola: qui se n'adona? Avui mateix un home amb barba espessa i llarga a tall de mendicant i amb el sarró de cuir tot ple de pedruscalla, m'ha dit gairebé irós:—*¿No veieu, gamarús, com el cel s'esbocina?* M'ha penjat el sarró, m'ha agafat de la mà, m'ha mig arrossegat, com si jo, malforjat, em resistís. M'ha fet pujar un graó, el primer d'una escala, per a mi invisible, que enfilava tot dret, gairebé vertical, talment el tirapits d'un Pirineu borrós amb giravolts cenyits i aiguaneu sense manca. Graó rere graó, pujàvem trastocats cap al sostre absolut.—*El cel és a tocar*, diu, fervorós, el guia. El cel s'escantellava com mai no havíem vist.—*Ajupiu-vos tantost, el cel s'esberla! No sé si té adob, i el pedruscall s'estova.* Jo dic, fora de mi:—Davallem! Girem cua! El vertigen m'afonava i era tot, als meus ulls, un planter de milfulles—tendres flonjors, purificades, d'alga—. Ja el guia em don' la mà.—*Tot és cel, no ho sabíem i ens neulim de fretures. Et deixo; tu mateix.* Vaig trobar-me tot sol en un orri oblidat, al bat del temps, a la ratlla d'Isil, prop de tothom en llunyedat de segles.

J. V. Foix

Tocant a mà...